

ပန်းသပိတ်

မင်းအမြတ်တောင့်တပုဒ်တယ်

DESIGN : BO BO HTOON

အခန်း (၁)

“ဘွားလေး ရောက် လာပြီ”

ကုလားထိုင် လက်တန်းတွင် တင်ထားသော ‘ထင်ရင့်နိုင်’၏ လက်မောင်းသား မာတင်း တင်းကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း ‘သားထွေး’က ပြောလာသည်။ ။

“ဟုတ်လား”

တီဗွီမှန်သားပြင်မှ အကြည့်ကို ဘေးနားတွင် မတ်တတ်ရပ်နေသော သားထွေးဆီပို့ရင်း ပြန် မေးမိသည်။ ။

ပိုးစားနေသော သွားကျိုးလေးနှစ်ချောင်းကို ပေါ်အောင် ရယ်ရင်း သားထွေးက ဟာသတစ်ခု ကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရသလို ရယ်ဖြဖြမျက်နှာပေးလေးဖြင့် ဖြစ်နေ၏။

သန်သန်စွမ်းစွမ်း မျက်ခုံးရှည်ကြီးနှစ်ခုကို စူတွန့်ရင်း ထင်ရင့်နိုင် အကဲခတ်မိသည်။ ။

ဘွားလေးရောက်လာတာများ သည် ကောင်
တာပျော်စရာတွေ့လာပါလိမ့်။ အရေးတကြီး လုပ်ပြီး လာပြောနေရ
သေးတယ်။ အင်း ... သည် ကောင့်အကြိုက် ပစ္စည်းတွေ ယူလာလို့ များ
လား။

တွေးရင်း သူ့မျက်နှာ ပြုံးသွားရသည်။ ။

“သားထွေး ... ဘာတွေ ဝယ်လာလဲ”

“မဝယ်လာပါဘူး”

“ဟေ ...”

ဒီတစ်ခါတော့ စိတ်ဝင်စားမှု ပိုကဲသွားရသည်။ ။

သားထွေး ရှိရာဘက်ကို ကိုယ်ကိုလှည့်ရင်း မေးဆတ်မိ၏။

“ဘာတွေထူးလဲ”ဆိုသည့်သဘော။

သားထွေးက ထင်ရင့်နိုင်၏ တူလေး။

သားထွေး ဖေဖေ မြင့်မြတ်နိုင်နှင့် ထင်ရင့်နိုင်က ညီအစ်ကို။

မြင့်မြတ်နိုင်၏ မိခင်ရင်း ‘သက်ဖူးသွယ်’က ထင်ရင့်နိုင်ကို အလွန်အမင်းချစ်၍ မွေးစား သားအဖြစ် ထင်ရင့်နိုင်၏ မိဘများ ထံမှ တောင်းယူမွေးစားခဲ့သည် ။

သားထွေးက တူဆိုပေမယ့် သွေးမစပ် သားမစပ်တူ။

အခုရောက်လာသည့် ဆိုသော ဘွားလေးက ထင်ရင့်နိုင်ကို မွေးစားသည့် သက်ဖူးသွယ် (သားထွေး၏ ဘွားဘွားကြီး) ၏ ညီမငယ်။

ဒီတော့ သားထွေး၏ ဘွားဘွားလေးပေါ့။

မာမီ သက်ဖူးသွယ်က အသက် (၅၄)နှစ်ခန့် ရှိပြီမို့ ဘွားလေးက ငါးဆယ်လောက်တော့ရှိမှာ မလွဲမသွေ။

ထင်ရင့်နိုင်က အခုမှ အသက်အစိတ်ကျော်ရုံလေး။

“မင်းရဲ့ ဘွားလေးကို ငါတော့ အန်တီလေးလို့ ခေါ်ရမှာပဲ”

ထင်ရင့်နိုင် ပြောရင်း ရယ်မိသည် ။

မာမီ သက်ဖူးသွယ်နှင့် ဘွားလေးက တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးကြဟု ဆိုသည်။ ။

အဖေတူ အမေကွဲညီအစ်မ တစ်တွေပါ။ အခုမှ ဆုံတွေ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ ။

ထင်ရင့်နိုင်က စပ်စုတာ ဝါသနာမပါ။ သူများ အကြောင်း စိတ်လည်း မဝင်စား။

ဘွားလေး အကြောင်းလည်း ဘာမှ ရေရေရာရာမသိ။

သူသိထားစရာလည်း မလိုဟု ထင်သည်။ ။

သူက သီးသီးသန့်သန့် တစ်ယောက်တည်း နေတတ်သည့်ဖီးလ်သမား။ ဂစ်တာတီးမည်။ စာအုပ်ဖတ်မည်။ ဒီဇိုင်းပုံစံသစ်တွေ ဆွဲမည်။

အနုပညာနှင့် ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းထဲ လုံးဝစိတ်နှစ်ထားသည်။ ။

မျက်နှာဖုံးပန်းချီတွေ ဆွဲရတာ သူသိပ်ပျော်သည်။ ။

အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရပြီးကတည်းက တစိုက်မတ်မတ် ဆွဲဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

သူ့နာမည် ရှင်သန်စပြုခဲ့ပြီ။

အပေါင်းအသင်းလည်း ပေါပေါများများ မရှိ။

အခုနေ သေလျှင်တောင် လူစည်ကားမည်မထင်။

သူနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးတာ သိပ်များများမှ မရှိဘဲ။

“ထင်ရင့်နိုင်”ဆိုသော နာမည်နှင့် ညီညွတ်အောင်တော့ ပန်းချီကားတွေနှင့် အဆောက်အအုံ ခမ်းခမ်းနားနားတွေကို ပြောစမှတ် ပြုရလောက်အောင်ကို ကြိုးစားထားရစ်ရမည်။

“ဘွားလေး စကပ်က အရမ်းလှတာပဲ”

“ဟေ ...”

မျက်လုံးနှစ်ဖက်ပြူးကျယ်သွားရရင်း ဟေခနဲ ဖြစ်မိ၏။

သားထွေးခေါင်းကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်မိုးဆုပ်ကိုင်၍ ခပ်တိုးတိုးပြော
ရသည် ။

“ဒါကိုရယ်စရာ တွေ့လာတာကိုး၊ လျှောက်မပြောနဲ့ ကွ၊ ကြားသွားရ
င် ဆူလိမ့်မယ်”

“မဆူပါဘူး၊ သဘောကောင်းပုံရတယ် ဦးထင်ရဲ့ ”

“ဪ ...”

သားထွေးက တကယ့်ကို ကလေးအရွယ်။ ကလေးဆိုတာ ပြောချင်
ရာ ပြောချတတ်တော့ လူကြီးတွေက သတိထားသင့်သည် ။

ကလေးတွေအရှေ့မှာ အနေအထိုင် အပြောအဆို အမူအကျင့်အား
လုံး စံနမူနာဖြစ်အောင် ဂရုစိုက်သင့်၏။

“ဘွားလေးက အရမ်းချောတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘွားဘွားကြီးနဲ့ ဘယ်သူချောလဲ”

“ဟင် ... ဘွားလေးက ချောတာပေါ့၊ ဘွားကြီးက ချောမှ မချောပဲ၊
လာ ... ဦးဦးထင် လိုက် ကြည့်”

သားထွေး လက်ဆွဲခေါ်တာမို့ ထင်ရင့်နိုင် ပါလာရသည် ။

“ဘယ်မှာ လဲကွ မင်းဘွားလေးက”

“အောက်ထပ်မှာ စာရေးနေတယ်”

လှေကားမှ ဆင်းလာရင်း ဧည့်ခန်းကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ။

ဆက်တီမှာ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ထိုင်နေ၏။

စာအုပ်ကို ပေါင်ပေါ်တင်ပြီး ဘာတွေရေးနေမှန်း မသိ။

ဘယ်က ချာတိတ်မလေးလဲ။

ဖွေးဖွေးသန့်သန့်လေးနှင့် ဆံပင်တွေက ပါးပါးစင်းစင်းလေ။
မျက်နှာငုံ့လျက်အနေအထားမို့ သေချာ မြင်ခွင့်မရ။

ဘွားလေးနှင့် ပါလာသူပဲ ဖြစ်မည်ဟု သူတွေ့လိုက်၏။

“ဘွားလေး”

သားထွေးအော်သံက စူးခနဲ ထွက်လာတာမို့ ကောင်မလေးက
လှမ်းကြည့်သည်။ ။

ပြီးတော့ ပါးချိုင့်ကလေးနှစ်ဖက် ပေါ်အောင် ပြုံးပြ၏။

“ဒါသားထွေးတို့ ရဲ့ ဦးဦးထင်၊ ဒါက ဘွားလေးပေါ့ ဦးရ”

“ဟ ...”

ထင်ရင့်နိုင် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ။

အံ့ဩလွန်းတာမှ ‘ဟ’တောင်ဖြစ်ရသည် အထိ။

ဒီချာတိတ်မလေးက သားထွေးရဲ့ ဘွားအေတဲ့ လား။

ခြောက်နှစ်၊ ခုနစ်နှစ်နီးပါး ရှိနေပြီဖြစ်တဲ့ သားထွေး။

ဒီလောက် ငယ်ငယ်လေးက ခုနစ်နှစ်အရွယ် မြေးရှိနေပြီတဲ့ လား။

သူပုံစံကြီးကြောင့် ကောင်မလေးမျက်နှာက ပြုံးနေရာမှ
တည်သွားပြီး ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက် ၏။

ပြီးတော့ မျက်လုံးတွေ ထောင့်ကပ်ရင်း တစ်ချက်ကြည့်ကာ စကပ်
ဖားဖားဝေဝေနှင့် တစ်လှမ်းချင်း ထွက်သွား၏။

သူပြန်ပြီးပြလိုက်ဖို့ ပင် မေ့လျော့ သွားရသည့်အဖြစ်။

“ဘွားလေးက ချောတယ်နော် ဦးထင်”

“အင်း”

ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တွေ့ကျန်ရစ်သည် ။

မာမိုရဲ့ ညီမဟာ သားထင်ရင့်ထက်တောင် ငယ်နေပါလားမာမီရာ။

ဖခင်ကို စိတ်နာခါးသီးစွာရှိနေသော မာမိုအပေါ် နားလည်သလိုလို
ရှိလာ၏။

မာမီသက်ဖူးသွယ်တို့ အဖေက ရှုပ်တယ်ထင်ပါရဲ့ ။

အဖေတူ အမေကွဲ ညီအစ်မက သားအမိလောက် ရှိနေတာ။

ဒီအတွေးကြောင့် စောစောက ကောင်မလေးကို အားနာသွားရသည်

။

ဟက်ဟက်ပက်ပက် ပြုံးပြနေတာကို မျက်လုံးကြီးပြူး၊ ပါးစပ်ကြီး
ဟပြီး ကြည့်နေဖြစ်တာ အံ့ဩသွားရလွန်းလို့ ကွ။

ပျက်ယွင်းသွားသည့် မျက်နှာနီနီလေးကို လွန်စွာပဲ အားနာသွားရ
တော့၏။

“ဘွားလေးက ဦးထင်ကို ရယ်ပြနေတာဗျ”

“အင်း ... ဘွားလေးနာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“ရွန်းသိုဖွယ်တဲ့ ”

“ဪ ...”

စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ် ဆောင့်ချရင်း ရွန်းသို့ မဲနေမိသည်။ ။

ဟွန်း ... ပုံစံကြီးကလည်း ရယ်စရာကြီးဟယ်။

ရယ်ပြနေတာကိုများ ရင်သပ်ရှုမော ငေးနေလိုက်တာ။

ရှားတယ်၊ ဒါမျိုးကြီး မတွေ့ဖူးပါဘူး။

ဦးထင်ဆိုတော့ ထင်ရင့်နိုင်ဆိုတဲ့ လူကြီးပဲ ဖြစ်မှာ ။

မမကြီး သက်ဖူးရဲ့ မွေးစားသား ထင်ပါရဲ့ ။

ရွန်းသို့ထက်တောင် ကြီးနေပြီ။

ဒီအိမ်ရောက်မှ အဆန်းကြီး ဆန်းနေရသည်။ ။

ရွန်းသို့ရဲ့ တူက ရွန်းသို့ထက် အများကြီး ပိုကြီးတာ ကလေးတစ်ယောက်ပင် ရနေပြီ။

အံ့မယ်လေး ... ငါဘွားအနေရာ ရောက်နေပါလားဟု တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် သိခဲ့ရ၏။

အခု တစ်ခါလာပြန်ပြီ။ မမကြီးမွေးစားသားက ရွန်းသို့ထက်ပင် ကြီးနေပြန်ပြီ။

ဪ ...ဒယ်ဒီရယ်။

ရွန်းသို့မှာ ရွန်းသို့မေမေထက် အသက်အရွယ်ပိုကြီးတဲ့ အဖေတူ အမေကဲ့ အစ်မကြီး ရှိနေပါ လားလို့ သိရချိန်မှာ လေးစားမှု မလျော့ပေမယ့် ယူကျုံးမရ စိတ်တွေတော့ ဝင်လာရပါတယ်။

ဒါတွေအားလုံး ရွန်းသို့ ခုမှ သိရတာတွေပါ။

ဒယ်ဒီက ရွန်းသိုကို ဘာတစ်ခုများ သိခွင့်ပေးခဲ့လို့ လဲ။

လူရယ်သူရယ်လို့ သိတတ်စ အရွယ်ကတည်းက ‘ရွန်းသို ဒယ်ဒီက ဆုံးသွားပြီး ရွန်းသို အတွက် အစစတာဝန်ယူရမှာ က ကိုယ်ပဲ’ဟု စာတစ်စောင်ရောက်လာကာ ငွေကို လိုလေသေးမရှိ ပို့ပေးခဲ့သည် ။

“ရွန်းသို မေမေကော ရှိသေးလား၊ မေးပေးပါ”

ဟု စာနှင့်ငွေ အမြဲပေးပို့တတ်သူကို မေးကြည့်မိပြန်တော့လည်း ...

“ရွန်းသို မေမေက ရွန်းသို ဒယ်ဒီထက် အရင်ဆုံးသွားတာ”

ဟူသော မရေမရာ စကားကို မဖြေချင့်ဖြေချင် ဖြေခဲ့သည် ။

မိဘမရှိ၊ အုပ်ထိန်းသူမရှိ၊ အသိုက်အဝန်း မရှိသော တိုက်တစ်လုံးထဲ မှာ ရွန်းသိုဘဝ အစပြု ခဲ့ရပါ၏။

ထမင်းဟင်းချက်ကျွေးရုံ အားကိုးရသော ဒေါ်မေမေဆာကလည်း ရွန်းသိုကို စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းပင် မပြောခဲ့။

အထီးကျန်ဆန်လှသော ဘဝမှာ ထင်သလိုကြဲခဲ့သည် ။

မသင့်တော်တာတွေ၊ မဖြစ်သင့်တာတွေ၊ ကောင်းတာဆိုးတာတွေ ဘာမှ ခွဲခြားကြည့်မြင် တတ်စိတ် မရှိခဲ့ဘဲ ဖြစ်သို ကြုံသလို ပျော်သလို နေပစ်ခဲ့သည် ။

ရွန်းသို ဘာလုပ်လုပ် ဆူမည့်သူမရှိ၊ ဆုံးမပဲ့ပြင်မည့်သူ ကင်းဝေးစွာ စိတ်ထဲရှိရာ အားလုံး လုပ်ပစ်သည် ။

ဟုတ်သည် လေ။ ထင်သလို နေလို့ ရသည့်ဘဝပဲ။

တစ်ဦးတည်းသော ရွန်းသို၏ အုပ်ထိန်းသူကလည်း ငွေမှန်မှန်ပို့ပေး ရုံမှ လွဲ၍ ရွန်းသိုကို လျစ်လျူရှုထားခဲ့ပါသည် ။

မလွဲသာ မရှောင်သာ ငြင်းလို့ မရလို့ သာ ဒီတာဝန်ကြီးကို လက်ခံထားရပုံရ၏။ စိတ်ဆန္ဒနှင့် စေတနာထားပြီး လုပ်ဆောင်ပေးနေတာ ဟု တိမ်မည်မထင်။

မမသက်ဖူးသွယ်ကို စပြီးတွေ့ဖူးတော့ ချွန်းသို မျက်ရည်တွေဝဲကာ ‘ဟယ်’ဟု ပင် အော်မိ သည် ။

မမကြီးကို ‘ဘွားဘွား’ဟု ပဲ သားထွေးခေါ်သလို ခေါ်ဖြစ်ခဲ့တာ ဘွားကြီးက ချွန်းသိုကို မီးငယ်လေးဟု အမြတ်တနိုးခေါ်သံ ကြားရခိုက်မှာ လေထဲဝဲပျံသွားသလို ခံစားရသည် အထိ။

အဖေတူ အမေကွဲ ညီအစ်မပေမယ့် ဘွားဘွားကြီးနှင့် မီးငယ်လေး ဖြစ်သွားရသည် ။

အဖေဆိုတာလည်း မရှိခဲ့။ အမေဆိုတာလည်း ဘယ်မှာ မှန်း မသိ။ သေပြီလား ရှိသေးလားပင် မကွဲပြား။

တစ်ယောက်တည်းရှိနေသော ဘဝမှာ အားကိုးစရာ။ ဆိုးနွဲ့စရာ။ ကြည်ညိုကြောက်ရွံ့စရာ အမေအရွယ် အစ်မတစ်ယောက် ဘွားခနဲ ပေါ်လာ၏။

“ချွန်းသိုကို အဝေးကနေ အမြဲတမ်း ငွေပို့ပေးနေတာ ဘွားဘွားကြီး ပေါ့နော်”

“မဟုတ်ရပါလား၊ မီးငယ်လေး၊ ဘွားဘွားက မေမေမသေခင်ပြော သွားလို့ သိတာ သိပ်မှ မကြာသေးဘဲ၊ ရှစ်လ ကိုးလပဲ ရှိဦးမှာ ”

“ဟောတော့”

ချွန်းသို ပါးစပ်လေးပွင့်ရင်း အံ့ဩရုံသာ ရှိသည် ။

ဒါဆို ငွေပို့ပေးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်ကလူတုန်း။

မေမေ့အမျိုးများ ထဲကများ လားဟု တွေးမိကာ ထိုလူထံစာရေးဖို့ ထို
ငံပြီး အကြမ်းရေးခြစ်နေ မိတုန်းမှာ ပဲ ဦးထင်ရင့်နိုင်က တအံ့တဩကြီး
ရောက်လာတော့ စာရေးနေတာတွေ ပျက်ပြယ်ကာ ငိုချင်စိတ်ပင် ဝင်
လာရသည်။ ။

ဒယ်ဒီနဲ့ မေမေရယ်။

ရွန်းသို့ ခေါင်းရှုပ်လိုက်တာ။

ဘာလို့ များ ရိုးရှင်းတဲ့ ဘဝလေးတွေ မဖန်တီးခဲ့ရတာလဲ။ ဒယ်ဒီက
မိန်းမတွေ အများကြီးနဲ့ တဲ့ ။

ဒုက္ခပါပဲနော်၊ စိတ်လည်း ညစ်၊ ရှက်လည်း ရှက်စရာကြီး။

“ဖေဖေက မီးငယ်လေးနဲ့ တူတယ်၊ ဖြူဖြူစိုစိုနဲ့ သိပ်ကြည့်ကောင်းတ
ယ်”

ဘွားဘွားကြီး ပြောခဲ့သောစကားတွေ။

“ဘွားဘွားကြီး ... ဟို ထင်ရင့်နိုင်ဆိုတာကကော ဒယ်ဒီသားပဲလား
ဟင်”

“ဟဲ့ ... မဟုတ်က ဟုတ်က၊ ထင်ရင့်ကို ဘွားကြီးကချစ်လို့
တမင်ခေါ်ထားတာပါ။ သူ့မိဘ တွေဆီက အတင်းလုထားရတာ”

ဒီတော့မှ ပဲ ရွန်းသို့ဖွယ်၏ စိတ်ထဲမှာ ရှင်းလင်းသွားခဲ့ရသည်။ ။

ရွန်းသို့ဘဝကလည်း နော် ... ဘာမှ ခိုင်မာသေချာတာ မရှိပါလား။
ဟိုလူက ဒါပြောလည်း ယုံ ရ၊ ဒီလူက ဒါပြောလည်း ယုံရ။

ဝေဝေဝါးဝါးနိုင်လွန်းလှပါတယ်။

အခုတော့ မမကြီးသက်ဖူးသွယ် (ဘွားဘွားကြီး)ရဲ့ အရိပ်အောက်ကို
ရောက် လာပြီမို့ အေးငြိမ်းမှုတွေ ရှိလာတော့မည်ထင်၏။

ထင်သလို လျှောက်ခဲ့တဲ့ ဘဝမှာ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးရောက်မှ ပဲ တ
စ်မူထူးတဲ့ ဘဝကို စလျှောက်ရတော့မယ်။

စားချိန် အိပ်ချိန် အပြင်ထွက်ချိန်အားလုံး စည်းစနစ်ဘောင်တွင်းမှာ
။

အခုမှ ပဲ တကယ့်ကို လူဖြစ်ရတော့မှာ ။

တန်ဖိုးရှိတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ မိန်းမချောလေးပေါ့။

*

အခန်း (၂)

“သားရေ ... ထင်ရင့်နိုင်၊ လာတော့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမီ”

မနက်စောစောထပြီး အပင်တွေ ရေဖျန်းနေရာမှ ကော်ဖီပိုင်းအဆင်
သင့်ဖြစ်သော မာမီက လှမ်းခေါ်ခြင်းပင်။

ရေပိုက်ကိုချ၊ ဘုံပိုင်ကို သွားပိတ်ပြီး ခြေလက်ဆေးကာ တက်လာခဲ့
၏။

ကော်ဖီပိုင်းမှာ မာမီရယ်၊ သားကြီးရယ်၊ သားထွေးရယ်၊ မမသဇင်
ဝေရယ်ကို တွေ့လိုက်ရ သည် ။

သားထွေးက သူ့မေမေ သဇင်ဝေကို ကတ်ဖဲ့ဂျီကျနေသည် ။

မနက်အိပ်ရာထချိန်ဆို ဒီကောင်က ကလေးလုပ်တုန်း။

“သား ... လာ၊ ဒီဘက်မှာ ထိုင်”

ထင်ရင့်နိုင်က မာမီဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“တော်ကြာကျရင် မာမီကို ဈေးဘက်လိုက်ပို့ပေးနော်သား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မာမီ သက်ဖူးသွယ်က မနက်မိုးလင်းသည် နှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပြင်
ဆင်ပြီးလိမ်းပြီးသား။

ကော်ဖီကို တစ်ငုံသောက်ရင်း ဘွားလေးကို သတိရသွားသည်။ ။

ဘွားလေးတစ်ယောက် ဘာလို့ ဆင်းမလာတာပါလိမ့်။

အိပ်ယာက မနိုးသေး၍ များ လား။

“မာမီ ... အန်တီရွှန်းသို့ကော”

သားကြီးကလည်း သတိထားမိစွာမေး၏။

အင်း ... သားကြီးခေါ်သလို အန်တီရွှန်းသို့လို့ ပဲ ခေါ်ရမှာ ပဲ။ အသက်ပိုငယ်ပေမယ့် သူက အဒေါ်နေရာမှာ ရှိနေပြီလေ။

“မီးငယ်လေး မနိုးသေးဘူး ထင်တယ်”

ဒီအိမ်မှာ မနက်စောစော မျက်နှာစုံညီ စားသောက်ကြတာ အကျင့်တစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။ ။

ဒီကလေးမနှယ် ...အအိပ်ကြီးရန်ကော။

ထင်ရင့်နိုင် မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့သွားရသည်။ ။

သူ့ကျောင်းတက်စဉ်က စာမေးပွဲနီး၍ ညပိုင်းစာကြည့်ချိန် ညဉ့်နက်လွန်း၍ မနက်မထနိုင် လျှင်တောင် အတင်းလာနှိုးတတ်သော မာမီ။

“ထ ... ထ၊ စားပြီးသောက်ပြီးမှ ပြန်အိပ်ချင်အိပ်၊ လူစုံတက်စုံ ကော်ဖီပိုင်းမှာ တွေ့ရမှ မာမီ စိတ်ချမ်းသာတယ်”

အခုတော့ မာမီတစ်ယောက် ညီမငယ်ကို အလျှော့ပေးထားလိုက်ပြီလားမသိ။

“မီးငယ်လေးက သနားစရာ ကောင်းပါတယ်၊ သူ့ခမျာ မိမရှိ ဖမရှိ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ် သလို နေလာခဲ့ရတာ၊ အထိန်းအကွပ်မရှိတော့ ဆိုးချင်လည်း ဆိုးမှာ ပေါ့။ သားကြီးရော သားထင်ရင့် ရော မီးငယ်လေး

ကို အလိုလိုက်ကြနော်၊ နားဝင်အောင် ချုံချုံသာသာပြော”

“မာမိက သူ့ညီမဘက်ကပါလား”

“ဟဲ့ ... ကိုယ့်အန်တီကို”

“အန်တီကလည်း စကပ်နဲ့ ချာတိတ်မလေး၊ ဘယ်လိုလုပ် ရိုသေနိုင်မှာ လဲ မာမိရ”

“ခက်ပါလား”

မာမိက မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို မြှင့်တင်ရင်း မနှစ်သက်ကြောင်း ပြသည်

။

“အလကားစတာပါ၊ သားကြီးက ရိုသေမှာ ပါ”

သားကြီးက ထင်ရင့်ကို မျက်လုံးမှိတ်ပြင်း ပြောသည် ။

“ကဲ ... သဇင်၊ ကိုသွားမယ်”

“ကောင်းပြီ ကို”

သားကြီးက သူ့မိန်းမကို နှုတ်ဆက်ကာ ရုံးသွားဖို့ လှမ်းစ၏။

“သား ... အဝတ်လဲဦးမှာ လား၊ မာမို့ကို ဈေးလိုက်ဖို့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မလဲတော့ဘူး မာမိ၊ သွားမယ်လေ”

ထင်ရင့်နိုင် မာမို့ကို ဈေးလိုက်ပို့ပြီး ပြန်လာတော့မှ မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် မျက်နှာကို ခပ်ဖွဖွ သုတ်ပြီး ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင် နေသော ရွန်းသိုဖွယ်ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။

မျက်နှာမို့အစ်အစ်ကလေးက အတော့်ကို ချစ်ဖို့ ကောင်းသား။

“ဒေါ်ဝိုင်းရေ”

“ဘာလဲသမီးလေး”

“ရွန်းသိုဖို့ ပေါင်မုန့်ကို ကြက်ဥနဲ့ သကြားနဲ့ ကြော်ပေးပါနော်၊ ပြီးတော့ မြေပဲကို ထောင်းပြီး ပျားရည်နဲ့ စိမ်ပေးပါ၊ ကော်ဖီက ချိုဆိမ့်၊ ကော်ဖီမှုန့် နည်းနည်းပဲ၊ ဒီကရားထဲက ကော်ဖီတွေက အရမ်းခါးမယ့်ပုံပဲ၊ ကော်ဖီမှုန့်အနံ့ အရမ်းထောင်းထနေတယ်”

“အေး ... အေး”

ဒေါ်ဝိုင်း ခေါင်းညိတ်တော့ မာမီက ချိုကြည်စွာ ပြုံးနေ၏။

ဘေးနားတွင် ရပ်နေသော ထင်ရင့်နိုင်သာ မျက်လုံးကြီး ပြုံးပြီး ကြည့်ဖြစ်သွားရသည် ။

တော်တော်လေး ဗိုလ်ကျတဲ့ ကောင်မလေး။

ကြေး(ဂျီး)များ လိုက်တာ သားထွေးကျနေတာပဲ။

ဒီအရွယ်ကြီးရောက်နေပြီ၊ မြေပဲကိုထောင်းပြီး ပျားရည်နဲ့ စိမ်ပေးရဦးမယ် မလွယ်ပါလား။

မကြည်မသာ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်လာခဲ့သည် ။

“မောင်ထင်ရင့်နိုင် ... ပြီးရင် မြို့ထဲမှာ ဓာတ်ပုံသွားရွေးစရာရှိတယ်။ ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပါ”

ကြားရသော အသံစူးစူးကြောင့် လှေကားထိပ်မှ ခုန်ချပစ်ချင်စိတ်တွေ ဝင်လာရသည် ။

ပြောပုံကိုက ဖြတ်ရိုက်ပစ်ချင်စရာ။

မောင်ထင်ရင့်နိုင်တဲ့ ။

သူ့ကို ရေရေလည်လည် ပညာပြပြထင့်။

လှေကားလက်တန်းကို ကျော်ရင်း သူမကို ငုံ့ကြည့်မိတော့ ပေါင်မုန့်
ကို အားပါးတရစားရင်း မချို့မချဉ်ပြိုးနေ၏။

“ဟာ”

စိတ်တိုကာ တက်တစ်ချက်ခေါက်မိ၏။

“မောင်ထင်ရင့်နိုင် ... ကြားရဲ့ လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကြားပါတယ်ဗျို့၊ ကြားပါတယ်”

“အိုကေ ... ခဏပါ၊ သိပ်မကြာပါဘူး”

အမယ် ... တကယ့်အဘွားကြီးစတိုင်နဲ့ လေသံကိုက ထင်ရင့်ကိုများ
ချာတိတ်လေး ကျနေ တာပဲ။

ခုတင်ပေါ် ဘက်ထိုင်ရင်း ဒေါပွနေဖြစ်သည်။

ချက်ချင်းကို အဘွားကြီးပုံစံ ပြောင်းပစ်လိုက်တာပါလား။

ထင်ရင့်တို့ အိမ်မှာ မာမီပြီးရင် သူက ဝါအကြီးဆုံး။

မနေ့တုန်းကတော့ ကလေးငယ်တစ်ဦးလို စကပ်လေးနှင့် အပြစ်မဲ့
နေလိုက်ပုံများ ။

ဒီမနက်တော့ ဆံပင်အားလုံးကို ပြောင်နေအောင် သိမ်းယူကာ ဆံ
ထုံးလေး ထုံးထားသည် ။

အင်္ကျီကလည်း ဘလောက်(စ်)လက်ပြတ် ခပ်ပွပွလေးနှင့် ချိတ်အဆင်
ပါတိတ်လုံချည်နှင့်။

“မောင်ထင်ရင့်နိုင်ရေ”

ကျွတ် ... ခေါ်ပုံကြီးကလဲ။

ခေါင်းကုတ်ရင်း စိတ်ပျက်စွာ မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားရသည်။ ။

“လာပြီ အန်တီရွန်းရေ ... ခဏလေး၊ အဝတ်လဲမလို့”

အဝတ်လဲမည်ဟု ဆိုကာ ဝတ်ထားသော ရုပ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပစ်ပြီး စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ် အနက် ရောင်နှင့် အိပ်ရာပေါ် လှဲအိပ်နေလိုက်၏။
စောင့်ပေတော့ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး။

တစ်အောင့်လောက်ကြာမှ သူဆင်းလာခဲ့သည်။ ။

ရွန်းသိုဖွယ်က စလင်းဘက်လှလှလေးကိုလွယ်ရင်း စောင့်နေသည်။ ။

“ဟင် ... အဝတ်လဲနေတာဆို”

“ဘာဝတ်ရမှန်းမသိလို့ ဒီအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့တာ အန်တီ”

“လာပါ ... ရပါတယ်၊ မောင်ထင်ရင့်နိုင်က ခန့်ပြီးသားပါ”

ဟ ... တကယ့် အန်တီကြီး ပုံစံနဲ့ ပါလား။

သူမက ကားနောက်ခန်းမှာ ငြိမ်သက်စွာ ဝင်ထိုင်သည်။ ။

ဓာတ်ပုံတိုက်ရောက်တော့ ဣန္ဒြေရစွာ ဆင်းရင်း ...

“မောင်ထင်ရင့်နိုင်”

“ပြောပါ အန်တီ”

“လာလေ ... လိုက်ခဲ့ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထင်ရင့်ပါ ဓာတ်ပုံဆိုင်ထဲ ဝင်လာရသည်။ ။

ဓာတ်ပုံတွေကို ကြည့်လိုက် ရယ်လိုက်၊ ဓာတ်ပုံဆိုင်ရှင်နှင့်
စကားပြောလိုက်။

ထင်ရင့် စိတ်မရှည်ချင်တော့။

“ဪ ... မောင်ထင်ရင့်နိုင်ရေ၊ အန်တီရွန်း ပိုက်ဆံအိတ် ကားပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့လို့ ပြေးယူ လိုက်ပါဦးကွယ်”

သေလိုက်ပါတော့ မာမီရယ်။

မာမီသား ထင်ရင့်တော့ တစ်သက်လုံး စတယ်ကြီးနဲ့ နေခဲ့သမျှ ခုမှ ထိနေပြီ။

ပြေးပဲ ယူရဦးမယ်။

မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် ခပ်မှန်မှန်ပဲ လျှောက်သွားကာ ကားတံခါးကို ဝှန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

ဓာတ်ပုံဆိုင်ထဲက ကောင်လေး၊ ကောင်မလေးတွေ ပြုံးစိစိဖြစ်နေကြ တာ ထင်ရင့် သိသည် ပေါ့။

“ရော့ ... အန်တီရွန်း”

ထင်ရင့်နိုင် ကားထဲကပဲ ပြန်လာစောင့်နေလိုက်၏။

ဘာသံမျှ မကြားရအောင် အင်္ဂလိပ်သီချင်း တစ်ပုဒ်ကို အကျယ်ကြီး ဖွင့်ထားလိုက်သည် ။

မျက်စိကို စုံမှိတ်ရင်း သက်ပြင်းရှိုက်မိ၏။

ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲကွာ စိတ်ဒုက္ခရောက်လိုက်တာ။

နောက်နေ့တွေဆို သူအိပ်ရာထချိန် ရောက်တာနဲ့ အခန်းဝင်အောင်း နေမှ ပဲ၊ ဒါမှ မဟုတ် စောစောစီးစီး အလုပ်သွား။

မသက်မသာတွေးရင်း ထင်ရင့်နှုတ်ခမ်းများကို ကိုက်ထားမိသည် ။

ပခုံးကို တဖျပ်ဖျပ်လာပုတ်တာမို့ မျက်လုံးကို ဆတ်ခနဲ ဖွင့်ကြည့်မိ
တော့ ရှည်သွယ်သော လက်ချောင်းဖြူဖြူများကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

“မောင်းတော့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမက ကားထဲပင် ရောက်နေပါရောလား။

“ကက်ဆက်က သိပ်ကျယ်တယ်၊ တိုးလိုက်ပါ မောင်ထင်ရင့်နိုင်”

“ဟာဗျာ ...”

ဒီမောင်ထင်ရင့်နိုင်က ထည့်ဖြစ်အောင် ထည့်ခေါ်နေသေးသည်။ ။ က
က်ဆက်ကို တိုးပစ်ရင်း ကားကိုအရှိန်မြှင့်ကာ မြန်မြန်မောင်းမိ၏။

ဘယ်ဘဝက ရေစက်လဲ မသိ။

သူ့ထက်ငယ်သော ချာတိတ်မလေးတစ်ယောက်ကို အဒေါ်နေရာပေး
ကာ ရိုသေနေရသည့် အဖြစ်။

တကယ်ဆို သူ့အဒေါ်အရင်းတော့ မဟုတ်။ သို့ပေမယ့် မာမိက သူ့ကို
သားအရင်းနှယ် ချစ်ရှာ တာမို့ သူကလည်း ဒီကောင်မဆိုးလေးကို
အဒေါ်တစ်ယောက်လို သဘောထားရပေတော့မည်။

စိတ်ထဲမှာ ချဉ်လွန်း၍ သူမကို ကြည့်ချင်စိတ်ပင်မရှိ။ အသံကတော့
စပယ်ရှယ်ကို စူးသည်။ ။

“ဟော ... ဘွားလေးပြန် လာပြီ”

သားထွေးက အိမ်အဝင်ဝ လှေကားထစ်မှာ ထိုင်ရင်း
ရယ်ချင်စွာပြော၏။ မရယ်နိုင်သူက ထင်ရင့်နိုင်။ အပေါ်ထပ်ကို တန်းတ
က်လာခဲ့သည်။ ။

သားထွေးကိုပင် အရေးတယူ မဆက်ဆံမိ။

ရွန်းသိုဖွယ် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်မိသည် ။

ဘယ့်နှယ်ရှိစ မောင်ထင်ရင့်နိုင်လေးရေ။

ရွန်းသိုကိုများ မတူမတန်သလို ရှုံ့မဲ့နေလိုက်တာ။

“သားထွေးလေး”

“ဗျာ ... ဘွားလေး”

“ညနေကျရင် ဘွားလေးနဲ့ ကားလျှောက်စီးပြီး မုန့်စားမယ်နော်”

“ဟာ ... ပျော်စရာကြီး၊ တကယ်နော်၊ ဦးဦးထင်ကော ပါမှာ လား”

“သူ့မခေါ်ပါဘူး၊ ရှုပ်တယ် သားထွေးရဲ့ ”

“ဟင် ... အခုကျတော့ ခေါ်ပြီး”

“အဲဒါက ခိုင်းတဲ့ သဘော”

“ဘွားလေးက မတရားဘူး”

“တရားပါတယ်၊ မနေ့က သားထွေးရဲ့ ဦးဦးထင်က ဘွားလေးကိုမှ မရယ်ပြဘဲ”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်”

သားထွေးကို ရွန်းသိုဘက်ပါအောင် စည်းရုံးထား၏။ ဒီအိမ်မှာ နေရတာ ရွန်းသို မပျော်ပါ။

ကတ်ဖဲတိုက်စရာ ထင်ရင့်နိုင်ဆိုသူကြီး ရှိနေ၍ သာ အပျင်းနည်းနည်းပြေရတာပါ။

သူငယ်ချင်းတွေကို သတိရသည် ။ အပေါင်းအသင်းတွေကို အောက်

မေ့မိ၏။

တို့ သည် မှာ မပျော်ပါဘူး သူငယ်ချင်းတို့ ရယ်။

နောက်ဆို စည်းဘောင်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လာတော့မှာ ။

အခုကော အရင်တုန်းကလို ညကြီးမိုးချုပ် လျှောက်လည်ခွင့် ရပါ
တော့မလား။

အခန်းထဲကိုဝင်လာရင်း စားပွဲတွင် ထောင်ထားသော ကိုယ့်ဓာတ်ပုံ
ကိုယ်ကြည့်ကာ စိတ် မကောင်း ဖြစ်သွားရသည် ။

ဘောင်းဘီ တိုတိုကလေးနှင့် အုတ်ခုံအမြင့်ကြီးပေါ် တက်ထိုင်နေ
တာ ဘယ်လောက် မိသလဲ။

လူငယ်စိတ်ဆိုတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နှင့် ခပ်မြောက်မြောက်လွ
တ်နေတာကို အရမ်း ကြိုက်သည် ။

စတွေ့ကြကတည်းက ဘွားဘွားကြီးက ဆုံးမစကားတွေ အများကြီး
ပြောသည် ။

ရွန်းသို့ အနေအထိုင်တွေက ဘွားဘွားကြီး မျက်စိထဲ ဘယ်ကြိုက်ပုံ
မလဲ။

သံယောဇဉ်ဆိုတာ အချုပ်အနှောင် တစ်မျိုးပါလားဟု တွေးမိ၏။
ဘာသံယောဇဉ်မှ မရှိလျှင် ဘာအချုပ်အနှောင်မှ ရမှာ မဟုတ်။

ဟိုတုန်းက ရွန်းသို့ဖွယ်၏ ဘဝ ဘယ်လောက် လွတ်လပ်ထားသလဲ။

ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ ကြည့်စရာမလို။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ငဲ့ကွ
က်စရာမရှိ။

ကိုယ်ကြိုက်တာ ကိုယ်လုပ်။ တားမြစ်မယ့်သူ မရှိ။ ဝေဖန်မယ့်သူ မ

ရှိ။

အဲဒီဘဝလေးကို ပြန်ပြီးလိုချင်မိသေးတော့တယ်။

*